

му да звънтятъ съ ритма на народната поема и да увеличатъ съ ведрината на вечернитѣ крайродни планини . . .

Въ този пръвъ томъ има толкова възторгъ къмъ нашитѣ поля и гори, толкова поезия изъ народния на битъ, толкова мъдростъ и откровение на народния ни духъ, че за да се почувствува всичката прелестъ и грация, що се излъчватъ отъ него, трѣбва да се чете мзцѣло, а не въ цитвти, каквито могатъ да се дадатъ тукъ.

Може смѣло да се каже, че само, който е изра-снелъ срѣдъ народа си, който отъ невръсни години се е радвалъ съ всички, които боготворятъ повѣрята и обрядитѣ, пазени отъ вѣкове; който е изтърпвалъ отъ радостъ при изгрѣвъ слънце на Енювденъ; — който се записвалъ срещу Георгъовденъ, когато се палятъ вощеници по прозорци и врати, окичени съ зеленина, — който е ималъ рѣдкото щастие да израстне въ единъ кжтъ, гдето стария битъ е пазенъ като светиня, — само такъвъ човѣкъ може да даде онова, което имавъ този пръвъ томъ на Ивана Кириловъ.

Нито времето, нито мѣстото ни позволяватъ да направимъ извадки отъ книгата. За това пѣкъ се ползуваме да направимъ единъ позивъ; прочетете тази книга и вие ще се почувствате горди, че сте издѣнка на единъ народъ, който говори на такъвъ топълъ езикъ, който има такава необузdana фантазия къмъ тайственото и носи здрава заложба на човѣщина.

Прочетете тази книга, която, като жива знахарка, разказва приказкитѣ на едно племе, което знае да обича родината си, да боготвори народния духъ и да работи ндуморно земята си!

Прочетете я, защото тя разкрива богатството на нашия езикъ, вълшебството на нашата природа и силага на народната вѣра къмъ правдина!

А. В. Изверовъ.

Подвигътъ на книгоиздателството Ст. Атанасовъ да издаде пълното събрание на съчиненията на Иванъ Кириловъ заслужава похвала. Насърдението му се дължи отъ всички онѣзи, които ценятъ българскитѣ